

Ανοιχτή Επιστολή προς την Ι.Σ. της Εκκλησίας της Κύπρου για το νομοσχέδιο για τις εκτρώσεις (π. Σάββας Μιχαηλίδης, Ιερέας Ρωσικής Εκκλησίας Λεμεσού)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Σας απευθύνω αυτή την ανοικτή επιστολή με αφορμή το νομοσχέδιο για την έκτρωση. Ως λαϊκός πρωτοστάτησα κατά τη δεκαετία του 80 στην υπέρ της αγέννητης ζωής διαφώτιση του κόσμου με την ίδρυση του Συνδέσμου Προστασίας του Αγέννητου Παιδιού. Κατ' ακρίβειαν ήταν οργάνωση προστασίας και της μητέρας. Όλοι οι εξομολόγοι γνωρίζουμε ότι η έκτρωση επιφέρει στη μητέρα βαθύτατο ψυχικό τραύμα, παρά το ότι τη διαβεβαιώνουμε ότι ο Θεός τη συγχώρεσε διά της Εξομολογήσεως. Το γεγονός ότι η έγκυος που καταφεύγει στην έκτρωση – συνήθως υπό συνθήκες εξωτερικών πιέσεων – είναι επίσης θύμα, συνιστά επαρκή λόγο να μη διώκεται ποινικά. Ο επιστημονικός όρος για το ψυχικό τραύμα της έκτρωσης είναι μεταεκτρωτικό σύνδρομο (post – abortion syndrome)

και είναι παγκόσμιο φαινόμενο ανεξάρτητο από τη θρησκεία, το πολιτιστικό επίπεδο και τον βαθμό της κοινωνικής αποδοχής της έκτρωσης σε μια χώρα. Η Ιαπωνία είναι μια μη χριστιανική χώρα, στην οποία υπάρχει κοινωνική αποδοχή της έκτρωσης ως αναγκαίου κακού. Οι γυναίκες στην Ιαπωνία υφίστανται μεγάλη κοινωνική πίεση για περιορισμό του αριθμού των παιδιών τους σε δύο ή το πολύ τρία, χάριν δήθεν της ευημερίας των ήδη γεννημένων παιδιών. Υπό αυτές τις συνθήκες η έκτρωση είναι πολύ διαδεδομένη στην Ιαπωνία, δεν επιφέρει κοινωνικό στιγματισμό και δεν αποτελεί θέμα πολιτικής αντιπαράθεσης όπως στις λεγόμενες χριστιανικές χώρες. Εν τούτοις τουλάχιστον οι μισές ιαπωνίδες που κάνουν έκτρωση αισθάνονται την ανάγκη της συγχώρησης για τη θανάτωση του αγέννητου παιδιού τους. Καταφεύγουν σε μια ειδική τελετουργία στους βουδιστικούς ναούς αφιερώνοντας ομοιώματα των νεκρών μωρών τους. Η τελετή αυτή είναι γνωστή ως mizuko kuyo (mizuko σημαίνει νερομωρό, δηλαδή νεκρό έμβρυο, μωρό και kuyo είναι η τελετή μνημονεύσεως). Όταν η μητέρα Τερέζα επισκέφθηκε την Ιαπωνία το 1982, μίλησε στο Τόκιο σε 230 βουλευτές και τους έκανε μια συγκινητική έκκληση να αλλάξουν τον νόμο και να προωθήσουν την υιοθεσία αντί της έκτρωσης. Οι βουλευτές αντιμετώπισαν θετικά την εισήγηση μιας μοναχής και άλλαξαν τον νόμο (βλ. Marisa Martin, *The Tragedy of Japanese «Water Babies»* και Anthony Zimmerman, *Memorial Services for Aborted Children in Japan*, άρθρα στο Διαδίκτυο).

Συγκρίνετε τώρα Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, τη στάση αυτή των ιαπώνων

βουλευτών με την εμπειρία μου με τὰ μέλη της Επιτροπής Νομικών της Κυπριακής Βουλής, όταν το 1986 με κάλεσαν για να τους εκθέσω τις απόψεις του Συνδέσμου μας για την εκτρωτική νομοθεσία του 1974 (άρθρο 169Α του Ποινικού Κώδικα). Παρουσίασα στους βουλευτές της Επιτροπής μερικές σοβιετικές πινακίδες (posters), που απέτρεπαν τις γυναίκες από την έκτρωση τονίζοντας τις σωματικές συνέπειές της. Έδωσα σε όλους τους βουλευτές της Επιτροπής ένα αντίγραφο της συγκλονιστικής ταινίας «Η σιωπηλή κραυγή» του Nathanson, πρώην διευθυντή της μεγαλύτερης εκτρωτικής κλινικής στον Δυτικό Κόσμο στη Νέα Υόρκη. Κατέκρινα την υιοθέτηση από την Κυπριακή Βουλή το 1974 του βρετανικού εκτρωτικού νόμου Abortion Act 1967, ο οποίος, όπως θα εξηγήσω στη συνέχεια, με το «παράθυρο» της βλάβης της ψυχικής υγείας της εγκύου προσφέρει στις βρετανίδες τη δυνατότητα νόμιμης έκτρωσης για όλες τις περιπτώσεις. Ακόμη επεσήμανα στους βουλευτές ένα σοβαρό λάθος κατά τη μετάφραση του βρετανικού νόμου. Παρά τα επαινετικά λόγια του τότε προέδρου της Επιτροπής ότι ποτέ προηγουμένως δεν είχαν τέτοια λεπτομερή πληροφόρηση, τελικά διόρθωσαν μόνο το λάθος που τους υπέδειξα. Η πικρή αλήθεια είναι ότι για τους περισσότερους πολιτικούς μας δεν έχει σημασία η πειστική επιχειρηματολογία για ένα τόσο μεγάλο ηθικοκοινωνικό θέμα με επιπτώσεις στο δημογραφικό πρόβλημά μας. Αυτό που λαμβάνουν υπ' όψιν είναι το «πολιτικό κόστος» της εκάστοτε απόφασής τους. Πιθανόν σήμερα μερικοί βουλευτές για λόγους συνειδήσεως να καταψηφίσουν το νομοσχέδιο για τις εκτρώσεις, εάν και όταν αυτό έλθει στην ολομέλεια της Βουλής. Όταν το 1974, με πρόφαση τους βιασμούς κατά την τουρκική εισβολή, η Βουλή θέσπισε το άρθρο 169Α του Ποινικού Κώδικα, μόνο ο αείμνηστος βουλευτής και ιατρός Χατζηκακού ψήφισε εναντίον.

Τα τρία μεγάλα κόμματα που έχουν την πατρότητα του νομοσχεδίου παραβλέπουν ότι η έκτρωση είναι ένα σοβαρότατο αίτιο του δημογραφικού προβλήματος της ελεύθερης Κύπρου, καθώς θανατώνει τα απρογραμμάτιστα και ανεπιθύμητα έμβρυα. Ανεπιθύμητο αγέννητο παιδί δεν σημαίνει καθόλου και ανεπιθύμητο νεογέννητο. Μια σοβιετική πινακίδα του 1961, παρουσιάζει μια ευτυχισμένη μητέρα με το βρέφος της να σκέπτεται: «Και ήθελα να σκοτώσω αυτό το παιδί». Αντί η Βουλή να εξετάσει μέτρα κατά της υπογεννητικότητας και πρακτική βοήθεια στις έγκυες γυναίκες προς αποτροπή της έκτρωσης, θα θεσπίσει την ελεύθερη έκτρωση μέχρι τις 12 εβδομάδες της κύησης δίνοντας στη μητέρα απόλυτο δικαίωμα εκλογής της ζωής ή του θανάτου του αγέννητου παιδιού της. Εδώ αρμόζει ένα απόφθεγμα του Σοφοκλέους: «τό κακόν δοκεῖν ποτ' ἔσθλόν τῳδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας θεός ἄγει πρὸς ἅταν», δηλαδή, «το κακό φαίνεται κάποτε να είναι καλό για εκείνον του οποίου τον νου σκοτίζει ο θεός» (Σοφοκλέους Αντιγόνη, στίχ. 622 – 624).

Το εκπληκτικό είναι ότι αυτό γίνεται σε ένα τόπο που βιώνει τον εξισλαμισμό της κατεχομένης Κύπρου και τη δημογραφική ανάπτυξή της εξ αιτίας της ψηλής γεννητικότητας των εποίκων. Αντιθέτως η ελεύθερη Κύπρος έχει σοβαρό δημογραφικό πρόβλημα, ενώ είναι πλέον ορατός ο κίνδυνος του ειρηνικού εξισλαμισμού της κατά τις επόμενες γενεές, με την ελέω Ευρώπης εγκατάσταση μουσουλμάνων προσφύγων• άλλο να προσφέρεις προσωρινή φιλοξενία σε πρόσφυγες με την προοπτική της επιστροφής στην πατρίδα τους και άλλο η μόνιμη εγκατάστασή τους στο νησί.

(συνεχίζεται)